

De droom

Hassan droomt dat het sneeuwt.

De sneeuw dwarrelt in het donker.

Hij valt niet naar beneden, want er is geen beneden. En er is geen boven.

Hij valt niet van de hemel naar de aarde, want er is geen hemel of aarde.

De sneeuw dwarrelt in de ruimte.

Er zijn wel sterren. En er is de zon.

In het licht van de zon is de sneeuw onzichtbaar.

Maar als je je rug naar de zon toekeert, kun je de sneeuw heel goed zien.

Miljarden vlokken in de ruimte.

‘Hoe kan dat nu?’, vraagt Hassan zich in zijn droom af.

En meteen komt het antwoord.

Het wordt door niemand gezegd.

Hassan weet het.

Hij ziet het ook.

De sneeuw komt van Mars, de rode zusterplaneet van de aarde.

De sneeuw van Mars komt naar ons toe, denkt
Hassan, en hij woelt in zijn bed.

Hij zal op onze aarde vallen.

En we zullen denken: eindelijk sneeuw!

Of: sneeuw? Nog zo laat in het jaar ?

We zullen in elk geval verbaasd of boos zijn.

Maar Hassan voelt nog iets anders dan verbazing
of boosheid.

Hij is ook bang.

Er zit iets in die sneeuw.

Maar hij kan niet goed zien wat.

Hij ziet een donkere bol. Als de *pupil* in een oog.

Hassan wil roepen, maar krijgt zijn lippen niet
van elkaar.

De sneeuw komt dichterbij.

Samen met de donkere bol.

En Hassan heeft het gevoel dat hij stikt.

Dan wordt hij wakker.

Astronaut

Hassan blijft even stilliggen.

Is hij echt wakker?

Hij ligt in elk geval in zijn bed, vlakbij zijn boekenkast vol met boeken over *astronomie*.

En daar, bij het raam, staat zijn *telescoop*.

Zijn kleerkast staat nog altijd tegen de andere muur. En de kleren die hij de vorige avond droeg, liggen op een stoel. Zijn computer staat er ook nog.

Hij staat langzaam op, bijna als een oude man. Een oude man van zestien, denkt Hassan El Amin. Als ik dadelijk in de spiegel kijk, ben ik grijs geworden.

Maar in de spiegel boven de wastafel ziet hij zijn jonge, knappe gezicht als altijd. Alles is zoals het hoort te zijn. Hij heeft alleen maar een beetje naar gedroomd. Vreemd gedroomd ook. Maar zijn dromen niet altijd vreemd?

Misschien is de droom niet zo vreemd.

De laatste maanden is Mars belangrijk nieuws.
Want binnenkort vertrekt de eerste bemande
raket naar de rode planeet.
Dan staat Mars heel dicht bij de aarde.

Niet iedereen is even blij met de *missie*.
Want ze kost veel geld.
Maar een groot deel van de mensen is wel
enthousiast.
En Hassan is één van hen.
Al sinds hij klein was, houdt hij van de planeten
en de sterren.
Hij hoopt stiekem ooit zelf *astronaut* te worden.

Wetenschap

Hassan hoort gestommel op de overloop.

Dan een klop op de deur.

‘Jongen. Ben je wakker? Het is al laat ! Als je mee naar de markt wilt ...’

‘Nee, moeder’, zegt Hassan.

‘Vandaag niet. Ik moet studeren.’

Zijn moeder mompelt nog iets, maar dringt niet aan. Ze is het al gewend dat hij niet meer mee naar de markt gaat, zoals vroeger.

Haar zoon is een man aan het worden en interesseert zich voor andere zaken.

Wetenschap bijvoorbeeld.

Daar begrijpen Hassans moeder en vader niet veel van.

En Halima, zijn zus, ook al niet.

Alle kennis komt van Allah, beweert ze.

Sinds een jaar of twee is ze erg gelovig.

Ze gaat ook met een hoofddoek de deur uit.

Ze is zelfs geloviger dan hun vader en moeder.

Die gaan naar de moskee, maar bidden zeker niet vijf keer per dag.

Hassan gaat af en toe naar de moskee, vooral om zijn ouders en familie een plezier te doen.

Hij neemt een douche in de badkamer op de gang. Dan gaat hij naar beneden.

Zijn vader, Farid, zit aan tafel de krant te lezen. De tafel is nog gedekt voor het ontbijt en Hassan gaat zitten.

‘Was het laat, gisteren?’, vraagt Farid, zonder van zijn krant op te kijken.

‘Nogal’, zegt Hassan.

‘Zit je niet te lang aan dat ding?’

Hassans vader bedoelt de telescoop.

Die heeft Hassan van zijn eigen spaarcenten gekocht.

Hij heeft er in de vakantie twee maanden hard voor gewerkt.

‘Het kan geen kwaad, pa’, zegt Hassan sussend.

Nu kijkt zijn vader wel op.

Hij probeert streng te kijken, maar dat gaat hem niet goed af want hij heeft een vriendelijk gezicht.

‘Ben je daar zeker van? Straks krijg je nog problemen met je ogen.’

Je zit ook veel te lang achter die computer.’

‘Ik moet wel. Voor school.’

‘Altijd een uitleg ...’, bromt zijn vader, en hij leest verder in zijn krant.

Helderziend?

Hassans vader houdt de krant voor zijn gezicht.
Hassan ziet op de voorpagina een foto van de vier astronauten die over twee weken naar Mars vertrekken.

Twee Amerikanen, een Europeaan en een Russische vrouw.

Ze vliegen eerst naar het ruimtestation waaraan hun ruimteschip is gekoppeld.

Vandaar beginnen ze de zes maanden lange reis naar Mars.

‘Het wordt mooi weer vandaag’, zegt zijn vader.

‘Help je mee in de tuin?’

Hassan helpt zijn vader een uurtje met het wieden van onkruid.

Hij denkt ondertussen aan zijn droom.

Sneeuw die van Mars naar de aarde komt.

Belachelijk.

Maar dat bange gevoel was niet belachelijk.

Dat was heel eng.

En soms komen zijn dromen uit.

Zoals toen zijn nichtje Fatima verongelukte.
Ze werd aangereden door een vrachtwagen en lag
drie weken in het ziekenhuis.
Dat had hij vooraf gedroomd.

Soms voelt hij ook wanneer er iets gaat gebeuren.
Hij denkt: die of die gaat bellen.
En dan belt die ook.

Is hij dan *helderziend*?

Hassan spreekt er met bijna niemand over.
Want misschien zouden ze hem wel voor gek
verklaren.

Intelligent leven

‘Ik moet voor maandag een opstel klaar hebben’,
zegt hij.

‘Al goed, al goed’, bromt Farid.

Hassan gaat terug naar zijn kamer en zet zijn
computer aan.

Hij zoekt naar Marsmissie ‘*Adventure*’ op internet
en komt op de site van de *NASA* terecht.

De hele uitleg heeft hij al tien keer gelezen.

Maar hij krijgt er geen genoeg van.

Vooral het gedeelte over leven op de rode planeet
is interessant. Er was vroeger bijna zeker stromend
water op Mars. In dat water leefden misschien
microben of zelfs grotere dieren.

Hassans verbeelding slaat op hol.

Hij ziet vreemde vissen in ondergrondse zeeën.

En dieren die aan land kruipen.

En daarna wezens die kunnen denken.

Intelligent leven, zoals de mens.

Misschien met een ander lichaam.

Vier armen en zes benen. Eén groot oog.

Heel groot of heel klein.

Intelligent leven.

Dat kan niet, zegt iedereen.

De wetenschappers.

De mensen die het kunnen weten.

Want dat soort leven zouden ze allang gezien hebben.

Door hun telescopen.

En door de camera's van hun ruimtevoertuigen.

Die staan en rijden er al veel op Mars.

En toch ..., denkt Hassan.

Hij gaat op zijn bed liggen en doet zijn ogen dicht.

Na enkele minuten zweeft hij in de ruimte, tussen

Mars en de aarde. En weer ziet hij de sneeuw.

Een witte, wervelende wolk. En daarbinnen de zwarte bol.